

採果

572
1970

რუსთავი

ჩემი ქადაქის ქარხნები,
სუდ დღე და ღამე ბოღავს,
შრომობენ რუსთაველები
მამულს აწვდიან ფოღავს.

შენღება რუსთავექაღაქი
თვალს ვერ აუწვღენ სახღებს,
მეც რუსთავეღი ბიჭი ვარ,
მეც შორს გაღუთქვამ სახღელს.

სანაკლო

ნოლა ქაქლიძე ნახატები ზურბ მემბარიაშვილის

— შეხედე, შეხედე!—უთხრა ზურიკომ ვანოს და მონტიორზე ანიშნა, რომელიც ნელ-ნელა ადიოდა ელექტრობოძზე.

— ვა, მართლა როგორ მიძვრება!—გაიკვირვა ვანომა.

— მოდი, მივიდეთ!

ვანომ აივანს მალულად აპხედა, ბებო ხომ არ მიტყერსო და ბიჭები ქუჩაში გავარდნენ. მოშორებით დადგნენ და ერთ ხანს ასე უუუ-რრრდნენ ბოძზე მიკრულ მონტიორს.

მონტიორმა საქმე მოათავა და ნელ-ნელა დაბლა დაეშვა.

ბიჭები მორიდებით მიუახლოვდნენ:

— ძია, რა გინდოდა მაღლა?—გაუბნებდავდ ჰკითხა ვანომ.

მონტიორმა წელზე შემოკრული ბრეზენტის ქამარი შემოიხსნა, ტანსაცმელი ჩამოიბერტყა და ბავშვებს გაუღიმა:

— რა მინდოდა და საქმე მქონდა!

— ადვილია ასვლა?—ვანომ ბოძს თვალი ააყოლა.

— არც ისე!—თავი გადააქნია მონტიორმა.—თუმცა. ეს რომ არა, მეც ვერ ავიდოდი.—თქვა მონტიორმა და მხარზე უცნაური მოყვანილობის კაფები გაიღო.

— ეგ რაღაა?—გაუკვირდა ზურიკოს.

— ეს რკინის კაფებია, ბოძზე ასვლაში მცხმარება, აცოცდები სულ მაღლა და რამდენ ხანსაც გინდა იღვები ზე!

— რა კარგი რამე ყოფილა!

— მაში!—თავისთვის წაიღობარაკა მონტიორმა და რკინების ქლარუნ-ქლარუნით ქუჩის მოსახვევში აწოწილ მგორე ბოძს მიადგა.

ბიჭები ადგილზე იდგნენ და დაჟინებით შემკურებდნენ ბოძს. მერე ვანომ თქვა:

— ზური, გინდა, მეც ავიდე?

— გაგიფიდი, იქ რა აგიყვანს!

— მოდი, დაენაძლევედეთ!—ხელი გაუწოდა ვანომ ზურიკოს.

— მოდი!..

ბიჭებმა ხელი ხელს დაჰკრეს.

ვანომ საიდანაც მოზრდილი, ქანგიანი

სანაკლო
ზურბ მემბარიაშვილის

11.316

მავთული მოათრია, ერთი ბოლო ჩანგალისკენ
 ვით მოხარა და ქამარზე საიმედოდ ჩაჭრის
 ხა, მეორე—მხარზე გადაიკეცა და ბოძს
 წაებლოტა.

— ზური, ცოტათი ამწიე!
 — აჰა, მიდი!

ვანო რის ვაი-ვაგლახით მიბობლავდა ბოძ-
 ზე. ცოტაზე ავიდოდა თუ არა, ფეხი უსხლ-
 ტებოდა და ისევ ქვევით მოცურავდა. მაგ-
 რამ იხტიბარს არ იტეხდა, ჯიუტად მიიწევდა
 ზევით.

— ვაი, რა მალლა ხარ, ვანო?—ასძახა ზუ-
 რიკომ.

— მართლა?
 — მააშ!
 — გინდა, ახლა გავჩერდე?
 — გაჩერდი, აბა!

ვანოს მავთული ხელ-ფეხში გაგებლანდა და
 შიშით ველარც მალლა იხედებოდა და ვე-
 ლარც დაბლა. კისერგაშეშებულს ცხვირი
 ბოძზე მივებჯინა და გალურსულიყო.

— ჰაა, რას შერებე?—ასძახა ზურიკომ.

— მოიცა, ჰოო!
 ვანომ როგორც იქნა, ერთი ხელი გაითა-
 ვისუფლა და... ვაი ამ გათავისუფლებას—
 ზღართან მოაღინა ძირს.

— დედააა!—შინისაკენ მოკურცხლა შეშ-
 ნებულმა ზურიკომ.

ზურიკოს კივილზე, ვანოსაც შეეშინდა და
 ისეთი ღრიალი მოართო, მთელი ქუჩა გააყ-
 რუა.

ქუჩის მოსახვევში მონტიორი ფაქაფუცით
 ჩამოვიდა ბოძიდან და ვანოს მივარდა:

— რა იყო, ბიჭო?!
 — ბოძიდან ჩამოვვარდი.—ძლივსასავონად
 წაისლუკუნა ვანომ.

— აბა, ადექი!—მონტიორმა ვანო წამოა-
 ყენა,—ნუ გეშინია, არაფერი გიჭირს, იოლად
 გადარჩი.

ვანო თავიჩაქინდრული იღვა და ხმას არ
 იღებდა.

— წადი ახლა შინ!—თავზე ხელი გადაუს-
 ვა მონტიორმა,—შენ რაღას ადიოდი ბოძზე,
 რაც გასაკეთებელი იყო, ხომ გავაკეთე!..

მარიჯანი

ჩვენო პატარა მკითხველებო!
 თქვენი უახლოესი მეგობარი მარიჯანი (მარიამ
 ალექსიძე) 80 წლისაა.
 სამოცი წელია მარიჯანი თქვენთვის წერს.
 თქვენზე ფიქრში გაკლარავდა.
 მისი შესანიშნავი წიგნები: „ნელი ცირკში“,
 „ჩვენი ქვეყანა“, „კეთილი გულით“, „მზიური
 ქვეყნის ბავშვები“, „წლიდან წლამდე“ მულამ
 დამამშვენებს თქვენს ბიბლიოთეკას.
 გუსურვით საუცვარელ მწერალს, მარიჯანს,
 ჯანმრთელობა და დიდხანს სიცოცხლე.
 დაე, კვლავ ბევრჯერ გაეხარებინოთ!

ბავშვა ბავრი

მარიჯანი

გოგის ძალიან უყვარს ხილი, ტკბილეული. თუ
 რამეს მოჰკრა თვალი, აღარ არის მოსვენება.

— ბები, მომე ვაშლი! ბევრი ვაშლი მინდა!

— ბები, მომე თხილი! ბევრი, ბევრი თხილი!

ბევრი კანფეტი...

ერთხელ ბებია მ ჩაისვა გოგი კალთაში და
 დაუწყო ბაასი:

— გოგი, არ მომწონს, მაგისთანა თვალხარბი
 რომ ხარ. რა ამბავია, სულ ბევრს და ბევრს
 გაიძახი. აბა, ვნახოთ, რა გაქვს ბევრი!

— თავი ერთია!

— ცხვირი—ერთი!

— შუბლი—ერთი!

— თვალი—ორი!

— ხელი—ორი!

— ფეხი—ორი!

გოგია ჩაფიქრებული უსმენდა.

— ბები, შენ დაგვიწყდა, რომ თმა მაქვს
 ბევრზე ბევრი!—უთხრა გოგიამ.

ბებოს გაეცინა და ბევრი თხილი მისცა.

ნახატი ალ. გიგოლაშვილისა

ნ ა ღ ი

მან ჩხარაძე

მუადლის ეა ბროლივით
გადაკასკასებულა,
ლორთუე ყანა მზის გულზე
გადახასხასებულა.

აქუო—ღვეე ღვეღვენებს,
იქით—წყარო ჩხრიალებს,
ხვეში ნისლებს ნიაფი
ციმციმ მიაფრიალებს.

ბისია

მან ჩხარაძე

გოგო ბილიკე წამობდა
ჩაბო ვოტე ვოტე
ბილხე წაქეღელს ვაყოდა,
სამართო მოქეს ციხის.
მას ენოდან ზღის უწყეს,
მთი, ვან სხვისი!
თბი ვანში დიგოი,
წინაწარ, წიგნს სჩვილში.
ყოკო ვადმოლო გზაწყოი,
ხალხში მივე კალით,
ჯეი დოე ამოძენია—
დიცულო ნაქონალით,
ქველი მუშაში ვაფან,
სეფჩას ზღის ქალი მადარ,
ქლიდი და პრის დიწყო,
ლობი და ეველი დიოლო—
მას ზის ჩოგოე ზონიჭარ,
მას მათილი ღარს დანხადი
ვერდი დიეი აქეს მოღებულო,
ყოე პრის სქანს მხად,
თლოე ქეჭის დენიო წიგნებს,
პრის ვახტეს, დენის ვიღებებს,
სხმადი დიეიე ციხის,
დინარდა, სიხვის ამოღებს,
მე ზუბას ვარზე დისილი,
მიედი სიფელი ვეწე,
მასმ ცოგი ხმს წიფელან,
ჩოგოე შეობინს წესილ,
ეძებს, ქუღებს და კოტოებს
მე ვადმჩილი დინარს,
ციხი სიღში სჩვილვეს
ხელში მღებუე კალით,
ძარს კო სიმინდი შროაღებს,
მას მასმჩხებს ძიღში
და თაღწინ ზღვას ვაფან,
და ძიღში ზღვებს ციხის—
იხ ვანდობინს სიხმარ,
ღუბო, ამიო ზეი აქეს.

სანტი 1962 წლისთვის

გვალვს

მერიკის უოშინგტონი

ჭალა-ჭალა გვალვინებან
გამომშრალი სურვილია,
ასვეტილი ალგები
შეხეუნად სმებინან...

ბალ-ბოსტანში კიტრები
კორაობენ ტიტვლები.

მიძით შუის შრომანი:
ნაჯდული შორს არი?

ის, ვინც კარგი ბიჭია,
ჩამოუვლის ზეინებს,
მოწეურებულ ხეხილებს
ცოვ წუალს ღალღეინებს!

ვინ უფრო გიყვარს?

ქ. მონიანი

- ვინ უფრო გიყვარს, გოგოცა?
- ვინც შე კანფეტებს მოძიტანს!
- ვინ უფრო გიყვარს, სათუნა?
- თოჯინა, თვლებსატულა!
- შენ ვინღა გიყვარს, ირა?
- ვინც ნაუინს მჭამევენ სძირდა!
- შენ, ჩემო დუგრუმელავ,
- ვინ უფრო გიყვარს, ლელა?
- ჩემი ღამაში ბაბუა
სულ შირჩვენა ვეყვან!

ზინ რა თქვა

ლილა მარმა

ჩანთამ თქვა: ჩემი ჰატრონი
ბიჭია ერთობ უსმეო,
სან ფეხს გამკრავს და გამომკრავს,
სანაც მიძავლებს კუთხეში,
არ მიფრთხილდება ბიჭუნა,
ჩემთვის წამითაც არ იცლის...
წიგნები ხელით ატაროს,
ვინც ჩემი უადრი არ იცის!

წიგნმა თქვა:—ჩემსა ჰატრონსა
არ ვახატავარ გულზეო,
უჩემოდ მისი ცხოვრება
მუდამ იქნება უშეო.
ხელდაბანილი არ მფურცლავს,
როგორ ვიქნები სუფთაო,
მომივლის,—კარგად ისწავლის,
არა და, როგორც უნდაო!

რეუულმაც მხარი აუბა:
— ბიჭს სუფთა წვრა არ უფვარს.
ფურცლები ააძრიალა:
— არ არის ჩემი საძველი,
სანდასან მელნით მთხუნის და,
სანდასან მჩიქნის საძველით.

კალამმაც დაიწოინა:
— ჰატრონს საქციელს ვუწუნებ,
მთელი ძალ-ღონით მასწებს და
— ფსაჭნისო!—მერე წუწუნებს.

ნახატები თანავრ სამსონადისა

სკამბა მოკლე ვახუშტი **ქართული**
 ეპიკურული წიგნი **ბუღბუგნი**
 ქუთაისი 1864

1864 VI

ქ. ალექსიანი არ იყო
 დიპლომატი ქართველი,
 უნდა იყოს ქართველი
 დიპლომატი ქართველი.
 ახლად შექმნილი ქვეყნის
 სესი ეპიკურული სიტყვა
 საბაბი ორბელიანი,
 ვას კრედიტურ ბუღბუგნი.

1864-VI

მთხრობის VI და მისი აღმასრულებელი „საქართველოს დამაღმრობებელი“

საქართველოს ორბელიანი.

ჩემო პატარა მეგობარო!
 მენ ამ წახატებე ზედაც ორ ჩვენს
 სასიქაღვლეო წინაპარს: მუფე ვახტანგ
 VI-სა და სულხან-საბა ორბელიანს.
 ერთსაც და მეორესაც დიდი ამავგი
 მოუძღვის თავისი ქვეყნის წინამე.

სხვა კიდევ რომ არა გავუთებო-
 ნათ რა,—ვახტანგს—თბილისში პირ-
 ველი ქართული სტამბის გახსნა და
 სულხანს—ჩვენამდე მოღწეული პირვე-
 ლი ქართული ექსიკონის შექმნა,—
 ვყოფოდა უცვლავებისათვის.

ვახტანგის სტამბა რომ არა, მე-
 საძღოლა, ბევრ ძვირფას ქართულ წიგნს
 ვერც კი მოუღწია ჩვენამდე.
 ასევე, ვინ იცის, რამდენი მოხე-
 ნილი ქართული სიტყვა დაიკარგებო-
 და, სულხან-საბა ორბელიანის ექსი-

კონის გარეშე.
 ვახტანგისა და საბაღ სამშობლო-
 დან შორს, რუსეთში გარდაიცვალენ.
 ვახტანგი დამარხულია ასტრახანში.
 სულხან-საბა ორბელიანი—მოსკო-
 ვის ერთ-ერთ გარეუბანში.

1864-VI საქართველოს დამაღმრობელი

პაპა ჟიჩი მარანი

კალოშები

პეპანი პერშიაი

ნახატი ულ. პეპოპიძის

ეს ამბავი სულ რამდენიმე დღის წინათ მოხდა. დეიდა ლუშამ მთელი ბადურა კარტოფილი იყიდა და წინკარში კალოშებთან მისდგა, თვითონ კი წავიდა.

დეიდა რომ გავიდა, ყველას მზიარული მისალმება შემოგვეხმა:

— გამარჯობათ, საყვარელო დებო!—ეს კარტოფილის ბოლქვები ესალმებოდნენ რეზინის ახალ კალოშებს.

— რა ძალიან მიხარია თქვენთან შეხვედრა, ძვირფასო დებო!

— რა ლამაზები ხართ! როგორ თვალის მომპურელად ელვარებთ!—ერთმანეთს აღარ აცდიდნენ კარტოფილები.

კალოშებმა აგდებულად გადახედეს კარტოფილის ბოლქვებს:

— ჯერ ერთი, სადაური დები ვართ? განა რამეში ვგავართ ერთმანეთს?! ჩვენი სახე-

ლების მხოლოდ პირველი ორი ასოა ერთნაირი.

კალოშების შედიდურობით გულდაწყვეტილი ბოლქვები გაჩუმდნენ. სამაგიეროდ არგანმა დაიწყო ლაპარაკი.

ეს გახლდათ სწავლული კაცის პატივსაცემი არგანი. პატრონს სულ თან დასდევდა და მრავალი რამ იცოდა, მაგრამ ბუნებით უთქმელი იყო. ახლა კი არგანმა ველარ მოითმინა და ალაპარაკდა:

— არიან ისეთი ბლენძიები, ღვიძლი ნათესავის წინაშეც კი ცხვირს მაღლა ბზექენ.

— სწორედ რომ ეგრეა,—კვერი დაუკრა იქვე დაკიდებულმა დრაფის პალტომ.—მეც ხომ შემეძლო მოდული შეკერილობით მემამუნა და ჩემი ნათესავი—ნაშმატულიანი ცხვარი აღარც კი მეცნო.

კალოშები ურცხვად ახარხარდნენ.

— მაინც რა მოკლე მახსოვრობა აქვთ ამ კალოშებს! — დაიწყო ისევ არგანმა, — ეტყობა, მაგ უბედურებს, გონება პრიალა ლაქმა დაუბნელა.

— რატომ ამბობ მაგას, ნუფრინაო კეტო? ყველაფერი კარგად გვახსოვს! — გაცხარდნენ კალოშები.

— გახსოვთ, ხომ! — შესძახა არგანმა. — მაშინ იქნებ ინებოთ და გვიბრძანოთ, ჩვენს ბინაში საიდან გაჩნდით?

— საიდან და, მაღაზიიდან. იქ ერთმა ძალიან სანდომიანმა გოგონამ გვიყიდა.

— მანამდე კი სად ბრძანდებოდით?

— მანამდე კალოშების ფაბრიკის ლუმელოში.

— ლუმელამდე?

— ლუმელამდე რეზინის ცომი ვიყავით, საიდანაც კალოშებს ძერწავენ.

— რეზინის ცომამდე რა იყავით?

— რეზინის ცო... ცომამდე, — ცოტა არტყუნდა იუოს, ენის ბორძიკით მიუგეს კალოშებმა, სპირტი ვიყავით.

— სპირტამდე?

კალოშებმა ისეთი სახე მიიღეს, თითქოსდა ვერ იხსენებდნენ, რა იყვნენ სპირტამდე.

— მე გავახსენებთ, — წამოძახა არგანმა, — ვიდრე სპირტად იქცეოდით, თქვენც ამთხავით კარტოფილის ჩვეულებრივი ბოლქვები ბრძანდებოდით. მაგრამ ასეთი მსხვილები და ლამაზები კი არა, უიჟმატები და დახრუკულები. ამატომაც გიკრეს თავი ქარხანაში...

არგანი გაჩუმდა. წინკარში ისეთი სიჩუმე ჩამოვარდა, ბუზის გაფრენას გაიგონებდით. ყველა ნაწყენი დარჩა, რადგან ეს ამბავი მათ ბინაში მოხდა, სადაც ძალიან კეთილი და თავზიანი ხალხი ცხოვრობდა.

თ. რანა მთარ ხუმივილია

მომზღნს პაპას ტანსაცმელი

ნუნა კარასაილიძე

გავიხადე, აღარ მინდა
ტანსაცმელი ქალაქური,
მომწონს პაპას ტანსაცმელი.
შაბიამნით დალაქული.
გამოვეწყე პაპასავით,
დროა საქმეს მივაშურო.
აი, სარწყავს მე ავავსებ,
პაპამ ვაზებს მიასხუროს.

კაპიტანი

ჯიბაული ჯიბშიაპაილი

ახტა, დახტა, შორს გადახტა
გიას მწვანე ბურთი,
უკან მისდევს პაწაწინა
ფეხბურთელთა გუნდი.

სდიეს, სდიეს, ითამაშეს,
შინ წავიდნენ გვიან,
გამარჯვებულთ წინ მიუძღვის
კაპიტანი გია.

ნახატები ლამარა დანელიასი

ჩოქა პიკა

ჩაპონური
ზღაპარი

იაპონური ზღაპარი

ერთ სოფელში ერთი დოყლაპია ცხოვრობდა. მეზობლებს აღარც ახსოვდათ მისი ნამდვილი სახელი და, პირში თუ ზურგს უკან, ყველა დოყლაპიას ეძახდა.

ერთხელ დოყლაპიამ ცოლს უთხრა:

— საგარეო ტანსაცმელი მომიშადავ, ქალაქში დღესასწაულზე უნდა წავიდეო.

მეორე დღეს დოყლაპიამ უთენია გააღვიძა ცოლი და ჰკითხა:

— ჩემი ჩაღის ქუდი სად არისო?

— საკიდზეო!—უპასუხა ნამძინარევა ცოლმა.

დოყლაპია საკიდთან მივიდა, ერთ კაუჭზე ჩაღის ქუდი ეკიდა, მეორეზე—ჩაღის კალათა. დოყლაპიამ თავზე კალათა ჩამოიხმო და ფეხზე ჩაცმა დაიწყო. მარჯვენა ფეხზე ჩაღის სანდალი მოირგო, მარცხენაზე—ხის ქოში.

„ახლა კი წავედი, —ჩაილაპარაკა თავისთვის დოყლაპიამ,—ჰო, ქამარი დამავიწყდა“.

— ჰეი, დედაკაცო, —იყვირა დოყლაპიამ, — აბრეშუმის ქამარი სადღააო!

— მეორე ოთახშიო, —უპასუხა ცოლმა.

მეორე ოთახში ერთ ლურსმანზე დოყლაპიას ქამარი ეკიდა, მეორეზე—მისი ცოლის აბრეშუმის სარტყელი. დოყლაპიამ წელზე ცოლის ტრეული სარტყელი შემოირტყა და ისევ დღეიქრდა: კიდევ ხომ არაფერი მავიწყდებაო.

„ხანჯალიც უნდა გავიყოლიო, რა ვიცი, რა შემგვდება გზაზეო“, —გაიფიქრა და ისევ აყვირდა:

— ჰეი, დედაკაცო, ხანჯალი სადღააო?

— სამზარეულოში ჰკიდაო.

სამზარეულოში ერთ კედელზე ხანჯალი ეკი-

და, მეორეზე—ქოლგა. დოყლაპიამ ქოლგა ქამარში გაირტო და ქალაქისაკენ გაეშურა.

ასე მორთულ-მოკაზმული რომ გაღმა სოფელში გავიდა, ხალხმა სიცილი დაეპარა:

— შეხეთ, შეხეთ! აი, ბრიყვი: თავზე ქუდის მაგივრად კალათა ჩამოუმხვიაო!

დოყლაპიამ თავზე ხელი იტაცა და ქუდის მაგიერ ჩაღის კალათა შერჩა ხელში. ბრაზისგან კალათა მიწაზე დაახეთქა და თავშიშველამ განაგრძო გზა.

მიდის, მიდის დოყლაპია და ისევ მოესმა:
— შეხეთ, შეხეთ! აი, ბრიყვი! ცალ ფეხზე ჩა-
ლის სანდალი აცვია, ცალზე—ხის ქოშო!

დოყლაპიამ გადააგდო ქოშო, გადააგდო სან-
დალი და ფეხშიშველამ განაგრძო გზა.

გზად ბრინჯის უანასთან ჩაიარა. უანაში გლე-
ხები მოსავალს იღებდნენ, დანიახეს დოყლაპია
და ჰკითხეს:

— ამ პაპანაქებაში უჭუღოდ რამ გამოგყავა-
ნა, ქოლგა მაინც გაშალეო!

დოყლაპიას ეწყენა:

— ქოლგა რომ მქონდეს, რა მიქირსო!

— აბა, ქალის სარტყელში რა გაქვს გარტყილი
ბილიო.

— სად ხედავთ ქალის სარტყელსო?— გაბრაზ-
და დოყლაპია.

— აგე, ქალის ჭრელი სარტყელი შემოგირტ-
ყამს და შიგ ქოლგა გაგირტვიო.

დოყლაპიამ გადააგდო ქალის ჭრელი სარტყე-
ლი. ქოლგა მუხლზე გადაიმტვრია და გაბრაზე-
ბული შინისაკენ გაბრუნდა. აბა, ქალაქში დღე-
სასწაულზე შიშველ-ტიტველი ხომ არ მივიდოდა!

— უველაფერი იმ დედაკაცის ბრალა! მე იმას
ვუჩვენებ სერის#!— გულს ასკდებოდა დოყლა-
პია.

11.3/6

შინ მივიდა თუ არა, ცოლს ერთი ამბავი აუტყვა:

— შე ასეთო და ისეთო, მე შენ გიჩვენებ, როგორ უნდა მასხრად ავლებო, იმხელა რეგვენი ხარ, კაცი შუა გზიდან დამბარუნეო.

— გონს მოდი. მეზობელო, განა ასეთი რა დაგიშავე?

ახლალა დაინახა დოყლაპიამ, რომ ცოლს კი არა, მეზობელს ერჩუბებოდა, თურმე სხვის სახლში შევარდნილიყო.

დოყლაპია ქუჩაში გამოვარდა. გზაზე ჩაის გამყიდველი შემოხვდა, იყიდა ერთი კოლოფი ჩაი—მეზობელს უნდა ვაჩუქო, ტყუილუბრალოდ

ვაწყენინეო—და გამობრუნდა.

— მაპატიე რომ ასე გიყვირე... აჰა, საჩუქარი,—და, ქალს ერთი კოლოფი ჩაი გაუწოდა.

— როდის მიყვირე?!—ჭკითხა ქალმა,—ანდა, რატომ დაბრუნდი ქალაქიდან ასე ადრე?!

შეხედა დოყლაპიამ ქალს და თავისი ცოლი არ არი! თურმე მეზობელთან კი არა, ახლა თავის სახლში შესულა.

ჯერ დაიბნა დოყლაპია, მერე კი თქვა:

— ქალაქში ჩაის მეტი ვერაფერი გიყიდე, მოდე, ერთი ახალო ჩაი დავლიოთო.

თარგმანი ნინო თოფჩიშვილისა
ნახატები ზურაბ შორაჩხიძისა

ქ ს ზ უ ჯ ც ე ი ა

ოთხი ღრო
მიოჩი ნაკეთული
გაზაფხული, ზაფხული,
შემოდგომა, ზამთარი,—
ესეც შენი ოთხი ღრო,—
წელიწადი მზად არი.

სამშობლო

ირაკლი გომოლაური
დაიხსომეთ კარგად
წინაპართა თქმული:
მუხას ვერასოდეს
მოერევა მუშლი,
თუ სამშობლო მხარე
გეყვარებათ გულით!

პირი

ზალ აბანოძე
ზაწაწინა ხათია
შსტვარია ნაქები,
დიდი ქორი დასატა
ბებოს ნუღდ ფანქრებით.
— თვალეები რომ არა აქვს?—
დათამ ბეგრი იცინა...
— ასე უფრო კარგია,
ვერ მოგვტაცებს წიწილას!

შეადგინა ზესტაუნის პირველი სკოლის III კლასის მოსწავლემ დიმიტრე პერანაძემ.

ჩეჭესი

საქართველო, ქუთაისი, ვაჟა-ფშაველას გამზ. 149, კაფე „საქართველო“

საქართველოს
კაპიტალიზმის
საქართველო
საქართველო

საქართველოს სსრ-ის უმაღლესი საბჭოს იტალიის ფრაქციის დასამუშავებელი და დასამუშავებელი. საქართველოს სსრ-ის უმაღლესი საბჭოს იტალიის ფრაქციის დასამუშავებელი და დასამუშავებელი. საქართველოს სსრ-ის უმაღლესი საბჭოს იტალიის ფრაქციის დასამუშავებელი და დასამუშავებელი. საქართველოს სსრ-ის უმაღლესი საბჭოს იტალიის ფრაქციის დასამუშავებელი და დასამუშავებელი.

6 82/165

ეროვნული
პედაგოგიკური
სამსახური
76055

უშგული — ნახატი ტარელ ნიუაძისა, 10 წ. უშგული
 ცხენოსანი — ნახატი გოგი შატერაშვილისა, 5 წ. თბილისი
 ბაღერიანი — ნახატი ევა შატერაშვილისა, 5 წ. თბილისი
 ნაძვები — ნახატი ეკატერინე გეშაშვილისა, 5 წ. თბილისი
 სახლი ზღვის პირას — ნახატი ზეიკო ბაშვილისა, 6 წ. თბილისი
 ირეში — ნახატი მია იაშუკელისა, 8 წ. თბილისი
 მსახიობი ქალი — ნახატი მია წერეთლისა, 7 წ. რუსთავი
 ტაკიმასხაძე — ნახატი გურამ ჩაკედიასა, 5 წ. ტყვარჩელი

